משנה · אחרונים · בועז · סדר זרעים

בועז על משנה מעשרות

רבי ישראל ליפשיץ

ספריית אור ברסלב · or-breslev.co.il

בועז על משנה מעשרות

רבי ישראל ליפשיץ

מקור הטקסט: ספריא · רישיון: לפי המהדורה: נחלת הכלל או Creative Commons

התכנים שלפניכם נאספו, מוינו, סוננו ונערכו בעמל רב ובמסירות על ידי צוות פרויקט 'אוצריא' (otzaria.org).

לקריאה באתר, עם המפרשים והמקורות ליד כל שורה: https://or-breslev.co.il/library/בועז-על-משנה-מעשרות/
הקובץ נוצר ב־20 בנובמבר 2026 מגרסה v39-202611200317 של הספרייה.

תוכן העניינים

פרק ב 4
פרק ג 4

פרק ב

ומכאן משמע דאף תרומ' תאנה מד"ס ודלא כרכ"מ פ"ב דתרומה וכן מוכח נמי מביצה (ד"ג ב') דמביא ראי' מליטרא קציעות דדבר שבמנין אפי' בדרבנן לא בטיל. ועתוס' ב"מ דפ"ח א' ד"ה הכא:

פרק ג

כך פירשתי לדעת רבותי. אמנם תמיהני דכיון דניכר דלא נגמ"ל כסי' ל' א"כ בלא נגמ"ל גם קבע שרי דהרי קיי"ל דקבע דבהמה כעראי דאדם דמי כפ"א דפאה מ"ו ואת"ל רמב"ם לשטתי' דס"ל (פ"ג דמעשר ה"כ) דאכילת קבע בבהמה אסור. (וכבר תמה רכ"מ עליו שם ה"ו) עכ"פ לר"ש ור"ב לשטתיי' ספ"א דפאה ק'. ואת"ל שאני הכא כיון דגם ערעי לאדם אסור להכי חות חד דרג' דרק ערעי דבהמה שרי עכ"פ הר"מ סתר א"ע דפ' כסתם משנה דהכא ולקמן פ"ד מ"ג פ' דלא כר"א ודוחק לחלק דדוקא בבהמה מועיל סברת שמחזיר את המותר ולא לגבי אדם. ולפע"ד אין פירוש שהוא מחזיר המותר דהכא שוה להך דפ"ד מ"ג דהכא ר"ל מפני שלא נתיבש כ"צ דהרי אם הי' נותר הי' מחזירן לגג להתיבש היטב להכי מותר להאכיל לבהמה אפי' קבע. אבל עדיין אף שהוא יודע שלא נתייבש כ"צ אין לן הוכחה על זה להרואין אם לא שהחרובין אינן מאכל בהמה עי"ז הכל יודעין שלא נתייבשו כל צרכן ויחזיר את המותר. אבל בנגמרו כ"צ שאין מחזיר המותר להתייבש בגג אסור קבע דבהמה:

ורתוי"ט הביא כאן דעת רש"י שם דבעיקרו בפנים ונופו בחוץ אסור לאכלו בעיקרו. אא"כ פדאו קודם שנכנס וכ' עלה רבינו הגאון מהו' עקיבא שליט"א [באות ז] וז"ל ק"ל מנ"ל לרש"י הא דלמא הא דאמרי' דלא מצי אכיל בלא פדיי' כו'. וצ"ע עכלה"ט. ואני איני כדאי להשיב על ד"ק מיהו לולא דמסתאפינא מנזהי דאריא זה זה הי' נ"ל דלזה נתכוון רתוי"ט והטעים והוסיף בדברי רש"י במ"ש אסור להביאו לשם ולאכלו ור"ל דכוונת רש"י דבאם כבר נכנס המעשר לירושלים ממש אסור להחזירו לשם ולאכלו אא"כ פדאו קודם שנכנס ואת"ל גם הבא' לחוד לתסר י"ל כיון דמחיצות לאכול דאו' ולקלוט דרבנן (כב"מ דנ"ג ב') בכה"ג ל"ג. וכן משמע מלשון הש"ס הכי (מכות די"ב ב') וז"ל כי היכא דבנוף לא מצי אכיל ליה בלא פדייה ה"נ בעיקר משמע דרק לאכילה דמי עיקר לנוף ולא להבאה. ולפי פי' זה תו לא הו"ל תרי חומרי דסתרי אהדדי ואדרבה זו החומר' מוכרחת אפילו נימא דש"ס איירי בשלא הגיע עדיין לירושלים וכדעת מרן. דהרי אי בשלא נכנס עדיין לירושלים והגיע תחת העיקר שבפנים אסור לאכלו בלי פדיי' ממילא בשכבר נכנס

לירושלים אסור להביאו ולאכלו שם. ומ"מ בחר רש"י לפרש בכה"ג לאשמעינן דהבאה לחודה בלא אכילה שרי דאי הוה נקט רש"י דבשלא נכנס עדיין מותר לפדותו ולאכלו שם. אכתי לא הוה ידעינן דמותר להביאו לשם בשכבר נכנס והרי מלשון הש"ס משמע דהבא' לחודא שרי וכמבואר לעיל ותו דאי הש"ס מיירי בשלא נכנס עדיין טפי הול"ל כי היכא דבנוף פריק ואכיל ליה ה"נ בעיקר ושמעת מינה תרתי הקולא דמותר לפדותו שם והחומרא דאסור לאכלו שם בלי פדיי' מדל"ק הכי רק קא' לא מצי אכיל ליה בלא פדיי' ש"מ דבכבר נכנס מיירי וכבר פדאו קודם שנכנס: